

"... Nasıl bir parmak yaralansa, göz, akıl kalp ehemmiyetli vazifelerini bırakıp onunla meşgul oluyorlar. Öyle de bu derece zarurete giren sıkıntılı hayatımız yarasıyla kalp ve ruhumuzu kendisiyle meşgul eder." ifadesini açıklar mısınız?

"İkincisi: Herkes kendi başına bu kudsî hizmete tam ihlâs ve tam tesanütle tam liyakat göstermediğimizden, kader dahi buna baktı. Şimdi kader-i ilâhî, ayn-ı adalet içinde hakkımızda ayn-ı merhamettir ki, birbirine müştak kardeşleri bir meclise getirdi, zahmetleri ibadete ve zayıatları sadakaya çevirdi. Ve yazdıkları risaleleri her taraftan nazar-ı dikkati celb etmek ve dünyanın mal ve evlâdı ve istirahati pek muvakkat ve geçici ve herhalde bir gün onları bırakıp toprağa girecek olmasından, onların yüzünden âhiretini zedelememek ve sabır ve tahammüle alışmak ve istikbaldeki ehl-i imana kahramanâne bir nümune-i imtisâl, belki imamları olmak gibi çok cihetle ayn-ı merhamettir. Fakat yalnız bir cihet var ki, beni düşündürüyor."

"Nasıl bir parmak yaralansa göz, akıl, kalp ehemmiyetli vazifelerini bırakıp onunla meşgul oluyorlar. Öyle de bu derece zarurete giren sıkıntılı hayatımız, yarasıyla kalp ve ruhumuzu kendiyle meşgul eder. Hattâ dünyayı unutmak lâzım olduğu bir zamanımda, o hal beni masonların meclisine getirdi, onları tokatlamakla meşgul eyledi. Cenâb-ı Hak bu gaflet halini de bir mücadele-i fikriye nev'inden kabul etmek ihtimaliyle teselli buldum."(1)

Hayatın sıkıntı ve meşakkatleri, insanı asıl vazifesi olan ibadetten alıkoyabilir ya da en azından huzura zarar verebilir. Üstad Hazretlerinin de ifade ettiği gibi; nasıl parmak yaralandığı zaman insanın akli ve dikkati oraya odaklanıyor ve sair şeyleri görmesine bir cihetle engel oluyor ise, aynı şekilde hapis gibi sıkıntılı ve meşakkatli bir ortam da bazen insanın huzurunu kaçıırıp, iman hizmetine tam odaklanmaya engel teşkil edebiliyor.

"Sıkıntılı hayatımızın yarası" ile işaret edilen husus, hapis ve aileden mahrum kalmak gibi sıkıntılardır. Bu gibi sıkıntılar bazen iman hizmetini sekteye uğratabiliyor. Bu gibi sıkıntılar kalp ve ruhu kendi ile meşgul edip Risale-i Nurların kamil bir şekilde tefekkür edilip neşredilmesine perde olabilir, denilmek sureti ile bir

arızaya dikkat çekiyor.

Evet, başında büyük bir sıkıntı olan adam nasıl ekmekten aştan kesiliyor ise, dünyanın büyük sıkıntıları da iman ve Kur'an hizmetinde gevşekliğe ve asıl vazifeleri unutmaya sebep olabiliyor.

(1) bk. [Şualar, On Üçüncü Şua](#).